

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 2033/20
20.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Милице Аксентијевић и Александре Ђорђевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Мирослав Рељић, адвокат из Београд, Булевар Арсенија Чарнојевића број 25/20, против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, Бирчанинова број 5, ради накнаде материјалне штете и исплате ренте, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 18447/17 од 19.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 18447/17 од 19.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између старосне пензије и исплаћене инвалидске пензије у периоду од 01.01.2011. године до 31.12.2018. године исплати појединачне износе са каматом за период доцње, ближе наведене у том ставу. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу плаћа месечни износ од 22.152,28 динара на име ренте, сваког првог до петог у месецу за претходни месец, почев од 01.01.2019. године па убудуће док ова обавеза по закону буде трајала, с тим што је заостале рате дужна да плати у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 365.823,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела, а трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у смислу одредбе члана 386. ЗПП, ("Службени гласник РС" број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужене није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374.. став 2 тач. 1, 2, 3, 5. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по слжбеној дужности док се жалбом тужене на друге битне повреде поступка посебно не указује.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био активно војно лице и дужност начелника 1. Обавештајног подцентра 410. Обавештајног центра 30. кадровског центра Генералштаба ВЈ у чину потпуковника, обављао је до 01.04.2002. године. За време вршења војне службе доживео је инфаркт 14.01.2002. године па му је решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника од 11.02.2003. године признато право на инвалидску пензију почев од 01.01.2003. године. Обавештајни центри, који су били подчињени Генералштабу војске Србије и Црне Горе, расформирани су одлуком Министра одбране о организацијско-мобилизацијским променама у Министарству одбране од 14.09.2004. године, а људство и МТС из расформираних обавештајних центара уграђени су у 1, 2, 3. и 4 центар Војно обавештајне агенције (ВОА). Пресудом Другог општинског суда у Београду П 2024/03 од 16.06.2006. године тужиоцу је досуђена материјална штета у виду разлике између зараде коју би остваривао да је остао у служби и инвалидске пензије коју је примао за период од јанура 2003. године до марта 2006. године, а за период од 01.04.2006. године па убудуће, у виду ренте. Пресудом Првог основног суда у Београду П 59000/2010 од 15.11.2011. године тужиоцу су на име разлике између припадајуће и мање исплаћене ренте досуђени износи за период од децембра 2008. године закључно са новембром 2010. године. Тужилац би по закону стекао услов за престанак професионалне војне службе 09.12.2010. године. На основу допунског налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке Душана Орлића од 29.01.2019. године утврђена је висина разлике између старосне пензије коју би тужилац остварио да није било штетног догађаја и исплаћене инвалидске пензије за период од 01.01.2011. године до 31.12.2018. године у укупном износу од 1.704.626,64 динара, а од 01.01.2019. године па убудуће, разлика у виду ренте месечно износила би 22.152,28 динара. Приликом одлучивања о висини накнаде вештак је узео у обзир коефицијент од 25% који је важио за припаднике безбедносних служби тужене предвиђен Правилником о платама и другим новчаним примањима професионалних припаднике војске Србије (Пов.бр.267-7 од 17.01.2008. године), исплаћиване месечне укупне износе инвалидске пензије усклађиване са процентима усклађивања које је утврђивао надлежни орган, као и умањења сагласно прописима о умањењу зарада и пензија у спорном периоду.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. Наводима у жалби тужене не указује се на конкретне пропусте у чињеничном утврђењу, већ се заправо указује на погрешну примену материјалног права.

Полазаћи од овако правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно закључио да тужиоцу, сагласно одредбама чл. 173, 174, 188. и 195. ЗПП, припада право на накнаду штете за период од 01.01.2011. године до 31.12.2018. године која се огледа у разлици између припадајуће старосне пензије коју би тужилац остварио да није било штетног догађаја и исплаћене инвалидске пензије у назначеном периоду, која разлика према налазу и мишљењу вештака економско финансијске струке на коме је првостепени суд засновао своју одлуку, износи укупно 1.704.626,64 динара. Тужиоцу је првостпени суд почев од 01.01.2019. године правилно досудио месечну ренту у

висини од 22.152,28 динара као разлику између припадајуће старосне пензије за месец децембар 2018. године у износу од 92.775,42 динара и исплаћене инвалидске пензије за тај месец у износу од 70.623,14 динара, све са припадајућим каматама за периоде доцње које је првостепени суд правилно определио, имајући у виду одредбу члана 277. ЗОО. За своју одлуку навео је јасне, потпуне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата другостепени суд.

Неосновано се наводима у жалби тужене указује да је првостепени суд приликом одлучивања о висини штете, односно ренте, имао у виду члан 16. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника војске Србије (Сл. војни лист број 28/11) према коме тужиоцу припада додатак на плату од 25%. Тачно је да је вештак економско финансијске струке приликом израде допунског налаза и мишљења од 29.01.2019. године које је првостепени суд правилно прихватио, приликом обрачуна пошао од тога да тужиоцу припада додатак на плату од 25% (и увећање пензијског основа), али према Правилнику о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије (Пов. бр. 267-7 од 17.01.2008. године) који је важио 09.12.2010. године када би тужилац по сили закона отишао у старосну пензију, а према коме сагласно члану 16. тог правилника, додатак на плату у висини од 25% припада између осталих, и овлашћеним службеним лицима ВБА и ВОА (војно обавештајне агенције).

Жалба тужене неосновано указује да у конкретном случају нема места примени одредбе члана 195. ЗОО, будући да је тужена обуставила исплату ренте тужиоцу из разлога што би 09.12.2010. године стекао право на старосну пензију, а имајући у виду да рента по схватању жалиоца у конкретном случају представља изгубљену зараду на коју тужилац од дана када је по сили закона испуњавао услове за престанак професионалне војне службе, више нема право. Супротно наводима у жалби, тужиоцу припада право на разлику између старосне пензије коју би остварио да није било штетног догађаја чији би пензијски основ био увећан за додатак на плату од 25% и инвалидске пензије коју прима за период од одласка у пензију, односно од јануара 2011. године како је то тужилац тражио постављеним тужбеним захтевом, па се и рента као накнада будуће материјалне штете, огледа у разлици између старосне и инвалидске пензије настале услед потпуне неспособности за рад тужиоца.

Тужена неосновано оспорава и одлуку о камати која тужиоцу припада и по становишту другостепеног суда, на сваки месечни износ доспеле накнаде штете почев од 20. у месецу у коме је исплаћена пензија за протекли месец, закључно са пензијом за децембар 2011. године, а почев од пензије за јануар 2012. године, од 6. у месецу у коме је исплаћена цела пензија за протекли месец, до исплате, сагласно одредби члана 277. ЗОО. Стога, наводи у жалби тужене да тужиоцу не припада право на камату на утврђене износе зато што се по схватању жалиоца, накнада штете у виду новчане ренте може досудити само за штету која постоји у моменту доношења судске одлуке па убудуће нису од утицаја, будући да досуђени износи закључно са децембром 2018. године имају карактер доспеле штете а не ренте, на које износе тужиоцу припада законска затезна камата како је то правилно одлучио првостепени суд.

Како се ни осталим наводима у жалби тужене правилност и законитост првостепене пресуде не доводи у сумњу, применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Потврђена је, на основу члана 401. тачка 2.. ЗПП и одлука о трошковима парничног поступка која је донета правилно применом одредби члана 153. и 154. ЗПП, а њена висина правилно обрачуната на основу Таксене и Тарифе о наградама и

накнадама трошкова за рад адвоката. Тужиоцу припада и право на законску затезну камату почев од наступања услова за извршење до исплате, сагласно члану 324. став 2. ЗОО.

Како тужена није успела у поступку по правном леку, то јој не припадају трошкови другостепеног поступка.

Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић